

**ТРИ
ПИТАЊА
УПУЋЕНА БОГУ**

Петар Петровић

Београд, 2012

ТРИ ПИТАЊА УПУЋЕНА БОГУ

Садржај

1.

ХРАБРОСТ ДА СЕ ВЕРУЈЕ

2.

ХРАБРОСТ ДА СЕ СЛУЖИ

3.

ХРАБРОСТ ДА СЕ ОБОЖАВА

ХРАБРОСТ ДА СЕ ВЕРУЈЕ

А кад се разданило, окупите се народне старешине, првосвештеници и књижевници, па га одведоше на свој скуп говорећи: ако си ти Христос –кажи нам. А он им рече: ако вам кажем – нећете поверовати; ако пак запитам – нећете одговорити. Од сада ће Син човечији седети с десне стране силе Божије. Тада рекоше: ти си, дакле, Син Божији? Он им пак рече: ви кажете да сам то ја. А они рекоше: шта нам је још потребно сведочанство? Сами смо чули из његових уста. (Лука 22,66-71)

Погледајмо прво од Исусова три суђења која је имао услед притисака религиозних вођа тадашњег времена. Затим ћемо погледати друго суђење које се одиграло пред Пилатом, а затим и треће, пред Иродом. Усмеримо своју пажњу на питања која су упућена Исусу у сваком од ова три суђења. Она су веома битна јер су то три питања човечанства упућена Богу.

Питања која постављамо, увек откривају наш пут вере. Синедрион су чинили владајуће старешине и свештеници Јеврејског народа. Они су били први којису Исуса одвели на суђење након што је био ухапшен. На крају ће Исуса предати Пилату. Важно је упамтити да је Синедрион био сачињен од оданих и преданих верских вођа. У Исусовом суђењу, они постављају питања која постављају религиозни људи. Та питања постаљају појединци који дођу у цркву.

Да ли смо размишљали, шта бисмо упитали Исуса да смо били у прилици? Које је наше најважније питање које бисмо му упутили? Да ли желимо да знамо зашто нам се живот окренуо, тако како се окренуо? Или

желимо да знамо када ће нам се снови испунити? Да ли желимо да знамо када Исус планира да донесе мало мира на земљи или када можемо престати са бригом око тероризма, верских и политичких фанатика? Не можемо читати дневну штампу а да не поставимо Богу неколико питања. Не можемо чак ни да се усредсредимо на свој сопствени живот а да не поставимо нека од ових питања.

Разлог зашто их постављамо Исусу је исти разлог зашто их је Синедрион поставио. Желиш ли да сазнаш који је то разлог? Наравно да желиш, зато и читаш ову књижицу. То је зато што тражимо спасење. Ми знамо да не живимо живот онако како је Бог замислио за људе; некако смо изгубили наш пут, и волели бисмо да нам живот буде ослобођен грешака које стварамо и греха којег чинимо.

Прво питање које је Синедрион упутио Исусу било је: „Ти си, дакле, Син Божији?“ *Да ли си ти Месија, реци нам?* Реч *Месија* или *Христос*, значи бити помазан од Бога да донесеш спасење људима. Сврха тог спасења јеста да обнови њихове духовне, политичке и социјалне аспекте живота у једно добро и неискварено стварство какво је Бог наумио да учини прилико стварања. Стога, многи су се ослањали на *Месију*.

Као прво, јевреји су веровали да ће Бог помазати новог цара из Давидове лозе да буде тај Спаситељ. Али након што је Давидовалоза изгубљена, неки су почели да размишљају како ће *Месија* бити свештеник, пророк или евентуално рабин. Током векова људи су наставили да чекају и постаљају питање: „Када ће се помазани спаситељ појавити?“

У време Исуса, неколицина људи је још увек постављала то питање. Више није било нити једног националног објашњења о том месији у првом веку. Ми немамо наговештења да је постојао други месијански кандидат осим Исуса. Нико и није причао о месији. Јосиф Флавије, јеврејски историчар првога века, био је толико плодноносан у свом раду, али он никада не користи реч *Месија*. Стога, када је Исус почео своју мисију, људи су одрасли навикнути да живе без Божије месијанске интервенције; престали су да се надају.

Можда се неко од нас проналази у свему овоме док чита ове редове. Ми се молимо и молимо и молимо...за спасење нашег брака, посла или здравља. Молили смо Бога толико пута да интервенише у животу наше деце. Погнули смо своје главе у Цркви и молили *Оче наш..да дође царство твоје...* Али све је то трајало толико дуго, да, искрено говорећи, уплашили бисмо се ако би се стварно обистинило. Трудимо се да користимо наду, али када то постане сувише тешко, проналазимо начине да скренемо пажњу са тога јер последња ствар која нам је потребна јесте да се поново разочарамо.

Ово је била велика сметња за верске вође које су извеле Исуса за суђење. Суштински, оно што су они у ствари питали, било је: „Исусе, да ли је стварно мудро узети људску наду? Реци нам да ли стварно желиш да будеш познат као Месија?“

Фасцинирајућа ствар у овом тексту јесте та да Исус није одговорио на потављено питање, рекавши: „Да, ја сам Месија.“ У ствари, према извештају који даје еванђелист Лука, пре васкрсења Исус никада није изјавио: „Ја сам Месија.“ Увек су то били други који су

говорили, или попут Петра, посрнули у изјави да је Он Месија. И сваки пут када се то догодило, Исус им је рекао да никоме не говоре.

Зашто? Зашто је Исус то чувао у тајности? Зашто једноставно није иступио и потврдио својим сопственим речима да је он Спаситељ? Из истог разлога због којег то није одговорио ни Синедриону. :
„Ако вам кажем – нећете поверовати; ако пак запитам – нећете одговорити.“

Нико никада није веровао да ће Исус обновити њихове животе, опростити њихове грехе, ујединити их с Богом, зато што је сам тврдио да је помазани Месија. Они једноставно не би веровали само зато што Црква каже да је то тако. Разлог зашто неки људи почну да верују јесте што се још усуђују да траже спасење.

То је разлог зашто Христос говори:

„И ја вам кажем: молите и даће вам се; тржите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се.“ (Лука 11,9.10)

Разлог зашто нам Исус каже да наставимо да тражимо није зато што ћемо добити то што желимо, већ зато што кроз процес тражења откривамо стару чежњу за спасењем. Питања, тражење, куцање на врата, јесу есенцијални за људско стање. То су путеви подсећања да смо бића са могућностимаа која зависе од свог Спаситеља. Једна од великих опасности савременог друштва јесте да имамо много избора те стога мислимо да можемо ухватити шта хоћемо без постављања икаквог питања. Али, схватили ми то или не, оно што стварно желимо нису све ствари које натрпавамо и

чувамо у својим нагомиланим животима. Не, оно што ми заиста требамо је сам Бог.

У 11. поглављу Лукиног еванђеља, Исус наставља и каже да када наше дете затражи рибу, сигурно му нећемо дати змију уместо ње; ако дете затражи јаје, нећемо му дати шкорпију. *„Кад, дакле, ви као зли људи умете да дајете добре дарове својој деци, колико ће више Отац небески дати Духа Светога онима који га моле.“* (Лука 11,13). Другим речима Исус каже, *„ако знамо да дајемо добре дарове својој деци, зар не мислите онда и да небески Отац зна како то да ради својој деци?“*

Када наше дете одрасте, оно се осећа апсолутно слободним да пита и тражи оно што жели. Можда му не дозволимо сваки пут оно што тражи, али у том међусобном односу, у његовом, као онога који поставља питања, и нас, као оних који одлучују како да одговоре, дете учи током година да га волимо. Чак и када кажемо не, у одређеним моментима, дете зна да то чинимо из љубави.

Слично, у делу тражења, мољења, куцања на врата неба, ми себе идентификујемо као оне којима је потребно да приме оно што једино Бог може да пружи. Опет, у 11. поглављу Лукиног еванђеља, Исус каже да ће нам Отац дати Светога Духа. Служба Светога Духа увек везује за нас сву милост коју смо већ примили у Сину. Служба Сина јете да нас одведе кући код Оца.

Друго питање које је Синедрион упутио Исусу јесте да ли је он Син Божији? Поново, ово је термин који Исус никада није употребио за себе. Термин који Исус користи пре васкрсења јесте да је Он Син Човечији,

што је употребљено 80 пута у еванђељима, наглашавајући да се Исус поистоветио са нама.

Исус нас познаје. Али према Луки, ниједан човек није разумео да је Исус такође и Син Божији који може учинити нешто по питању наших потреба. Анђео је Марији рекао да је Исус Син Божији. Ћаво је изјавио исто док је кушао Исуса. Демони су, изјавили исто када их је Исус изгонио. Чак је и сам Отац изјавио то исто приликом Исусовог крштења.

Стога, зашто Исус није ништа рекао о томе? Из истог разлога зашто није желео да каже да је Он Месија. Да би веровао, мораш питати.

Када Га је Синедрион упитао да ли је Он Син Божији, Исус је одговорио: „*Ви кажете да сам то ја.*“ Ово је разбеснело религиозне вође, које су одмах одговориле: „*Шта нам је још потребно сведочанство? Сами смо чули из његових уста.*“ Али то нису биле Исусове речи. Биле су речи оних који су и поставили питање, који су открили Његов свети идентитет као Сина Божијег.

Чак и када питање није постављено у сумњи, оно ипак открива чежњу за откривењем Божијим међу нама. И то је у чежњи, жудњи, нади, да ћемо пронаћи одговор који је испред нас. Да, Исус је Син Божији, помазани Месија, одговор Божији на чежњу која гори дубоко у нашој души.

Шта год било то што тражимо, Дух Господњи објављује, ми смо већ примили Божији одговор у Исусу Христу. Стога док тражимо од неба оно што желимо, питање које Бог поставља нама као добрим

религиозним људима јесте: „Зашто тражите нешто више од онога што је Исус?“

Тражимо ли правац у свом животу? Онда нам не треба више праваца осим оних на које нас Исус позива да следимо. Можемо га следити као банкари, као грађевински радници, студенти или председници. Не знам да ли Бог мари шта смо по занимању све док искрено следимо Исуса у томе?!

Тражимо ли здравље? Онда морамо да се бацимо у чудесне Исусове руке које ће нас учинити чистим, лечећи грехом болесну душу.

Тражимо ли љубав? Никада не можемо бити слободни да примимо љубав других све док претходно не примимо љубав Спаситељеву, јер другачије не тражимо љубав других, ми тражимо своје спасење. А љубавници праве ужасне спаситеље.

Тражимо ли мир на земљи и свет који није преплашен тероризмом? Онда прво требамо да тражимо Исуса, помазаног од стране Бога да нас све спасе, јер је јасно да нам не иде од руке у решавању оваквог комплексног проблема. Једноставно, нити један људски покушај не доноси трајна решења.

Након сваког постављеног питања, Свети Дух ће указати на Спаситеља кога смо већ примили, и обновити нас у Његовој сигурној милости. Спасење никада не долази од Исуса и политике, од Исуса и новца или од Исуса и новог посла. Само од Исуса. Када то увидимо, ми га можемо следити у свом политичком, пословном и породичном животу са чврстом надом јер у Њему све наде неба и земље се

налазе у једном. Али да би потпуно уживали у овом спасењу, морамо да обновимо чежњу и тражимо.

Молитва:

Дај нам храбрости, Свети Душе, да поставимо питање које се бојимо питати због страха да на њега не буде одговорено. И дај нам храбрости да верујемо у одговор који смо примили у Христу Исусу. Амин.

ХРАБРОСТ ДА СЕ СЛУЖИ

И усташе они сви скупа, те га одведеше Пилату. Тада почеше да га оптужују говорећи: нашли смо овога како отпађује наш народ и забрањује да се даје порез цару, а за себе говори да је Христос, цар. На то га Пилат упита: јеси ли ти цар јудејски? А он му у одговори рече: ти кажеш. Пилат пак рече првосвештеницима и светини: не налазим никакве кривице на овом човеку. Али они наваљиваху говорећи: он буни народ учећи по свој Јудеји – почевши од Галијеје па доведе. (Лука 23, 1-5)

Пилат се није много разликовао од нас. Он је имао тежак посао, напорно је радио, и желео је успех. Последњих седам година служио је као римски прокуратор Јудеје. Његова дужност је била да пази на римске интересе у овом проблематичном делу Империје. Сигурно да је Пилат имао више амбиције него да заувек остане заглављен на прашњавим раскрсницама Јудеје. Али је знао да се никада не може вратити у Рим уколико овде не успе.

Пилатов цар је био Император Тиберије. Колико је нама познато, Тиберије чак није био свестан Пилата, зато што је био веома удаљен од цивилних слугу. Стога Пилат треба да ради добро и по закону ако жели да буде запажен.

Као прокуратор, Пилатов посао је био да осигуран сакупљање пореза, одржи мир и угуши сваку политичку претњу за Империју. Међутим, Јудеја је била тешко место за очување мира. Нико није био одушевљен римљанима. Религиозне вође су их презирали и сматрали их нечистим незнабожачким

псима. Зелоти су се увек трудили да подигну било какав револт против њих. Ирод, вазалски краљ у Галилеји, се замерио око плаћања пореза. Светина је била непостојанија него што је Пилат тога био свестан.

Пилат је убрзо научио да његов успех у Јудеји подразумева вештог политичара. Међутим, чини се да је дана када се предавао тај предмет у Прокураторској Академији, Пилат био одсутан, јер се од самог почетка показао као лош политичар. Према Јосифу Флавију, кратко након Пилатовог доласка, направљена је грешка тиме што су заставе, постављене у Јерусалиму, на себи имале Императоров лик. Људи, изреволтирани таквим поступком, заклињали су се да ће радије умрети него трпети такве идоле у свом светом граду. Ускоро је из Рима стигла наредба да се Пилат ослободи тих застава.

Његов други фијаско догодио се недуго затим када се трудио да одговори на жељу светине за чистом пијаћом водом, изградњом новог аквадукта. Сматрао је да ће то удовољити светини и уједно демонстрирати супериорност римског инжењеринга. Али био је то скуп пројекат, и Рим није желео да инвестира у Јудеју. Једино место где је Пилат могао пронаћи новац јете храмска благајна. Када је покушао да је опорези, почео је други револт, и још једна наредба је стигла из Рима говорећи Пилату да напусти пројекат са водом.

Као и сви остали, и Пилат је имао свој сан. Имао је нејасне идеје о томе где би желео да буде његов живот, и кристално јасне идеје где не би желео. Али најтежи део његових снова јесте тај да мора удовољити светини да би успео. Он је то знао као и они.

Стога, ко је у ствари био Пилатов цар? Он није служио Императора Тиберија. Он је само мислио да га служи док се трудио да влада Јудејом. Али владар светине је у ствари био потчињен светини. Они су били ти који држе његову будућност. Пре него што је Пилат упознао Исуса из Назарета, научио је да му је потребна светина.

И нама је потребна. Као и Пилат, и ми имамо неке снове, и ми такође имамо светину која влада нама. Можда су то људи на послу, или у неком клубу, или у школи. Можда је то породица која нас је одгајила, и која још увек одлучује о вредностима нашег постигнућа. Наша светина се може садржати од потрошача, клијената, студената, стрпљења или бирача. Бићемо представљени мишљу да смо учинили да нам они буду господари; то је управо оно што светина и јесте уколико има моћ да оствари наше снове.

Не морамо волети све људе. У ствари, с обзиром да они имају толику моћ над нашим животима, сигурно их не волимо више него што их је Пилат волео. Али знамо да нам је потребно њихово одобравање. Управо због тога је светина наш прави господар.

Једне ноћи читава гурпа Синедриона, јеврејски религиозни владари, довели су пребијеног рабина из Галилеје испред Пилатових врата. Пилат није волео овакве ситуације. Ова самоправедна светина се није плашила да уђе у Пилатову кућу иако би то значило да су оскрнављени; довели би своју жртву до њега сваки пут када би желели некога да убију.

Рекли су му да овај човек изопачује нацију, забрањује им да плаћају порез, и да себе назива Месијом. Пилат је био у Јудеји довољно дуго да би знао да није могуће искварити нацију више од онгоа у чему се сада налазила. Лука нам говори, неколико поглавља уназад, да је Исус јавно изјавио како народ треба Цезару да преда Цезарево. Можда је Пилат то знао?

Према нашем тексту, једина оптужба која је заинтересовала Пилата била је она тврдња да је он Месија Цар. Стога га је Пилат упитао: „*јеси ли ти цар јудејски?*“ Исус је одговорио рекавши: „*ти кажеш.*“ Поново. Видели смо да се ово исто догодило када смо посматрали Исусово саслушање испред Синедриона. Они су га питали: „*ти си, дакле, Син Божији?*“ А Исус им је одговорио: „*ви кажете да сам то ја.*“

Опет питање наговештава одговор. Чак и када је питање постављено у сумњи, оно наговештава да ми траћимо оно у шта не можемо да верујемо а то је, да се одговор, у ствари, налази пред нама. Јеврејске вође су тражиле Месију, али нису могли да верују да је то у ствари Исус. Пилат, који је провео године покушавајући да подупре своју каријеру служећи цара у Риму, а који је једино успео да дозволи јавном мишљењу да господари њиме, једноставно није могао да верује да је пребијени рабин испред њега у ствари Цар над царевима.

Ох, како би Пилат волео да пронађе Месију Цара, Спаситеља Цара, који је достојан његовог служења, који ће се бринути о њему, и који се неће трудити да манипулише са њим као што то чини Рим и светина у Јудеји. Како је могуће да овај човек буде тај Цар? Али

Пилат је схватио да када светина толико мрзи овог Исуса, онда мора бити нечег доброг у њему.

Пилат је покушао светини да каже да је овај човек невин, али они једноставно нису желели да га саслушају. Затим је покушао да се растовари проблема шаљући Исуса Ироду. Али и Ирод је закључио да је овај човек невин, и вратио га Пилату. Поново Пилат покушава да обзнани Исусову невиност пред светином. Три пута он стаје испред њих изјављујући: „Ја не налазим кривице на овом човеку.“ Лука описује Пилата како иде напред-назад између Исуса и светине, покушавајући да наслика борбу која се појављује на његовом лицу. Да ли да изабере Исуса или светину? То је био велики терет који му је притискао душу.

Пилат је знао шта светина жели. Успех у нашем свету је увек био награда дата онима који подржавају деликатни баланс давања светини свега шта жели без велике жртве. Знамо да ће сан света коштати најмање један деон наше душе. „На неким вредностима морамо учинити компромис,“ кажемо сами себи. „Нека очекивања смањити.“ Након тражења наше невиности, ваљаности и одлуке, светина ће убрзо поћи и за нашим срцем, нашим временом, нашим односом. И све до краја...само режемо све више и више од своје душе јер светина никада није задовољна. Све док на крају не изгубимо и саму душу.

Једнога дана, можда за време богослужења, ухватићемо себе како пиљимо у Исуса који је већ био одбачен од исте светине која управо нас искоришћава. Као и Пилат, понекада у својој души кажемо: „ово је онај кога требамо служити.“ Пилат се суочио са

моментом којим се свако до нас, пре или касније може суочити, са моментом када Цар Исус стоји испред нас. Намеће нам се питање да ли намеравамо да стојимо са Њим или са светином?

Ми никада нећемо пронаћи снагу да служимо Исусу докле год будемо удовољавали светини. Ако желимо да служимо Исусово царство мира и правде и да користимо свој живот за нешто што је важно, онда морамо престати да удовољавамо светини. Исус је волео светину, али јој никада није подчинио своју службу.

Како је са нама? Шта је са местом где смо ми главни, у канцеларији, школи, болници или дому? Шта мислимо зашто смо тамо где јесмо? Нисмо само да би удовољавали људима. Ако мислимо да ћемо чинећи светину сретном успети у остваривању својих снова, онда имамо погрешне снове, и они нам их неће дати.

Пре или касније долази моменат када свкао од нас треба да одлучи између светине и Исуса. Уколико одлучимо да служимо светини, искористиће нас све док не остане једина ствар а то је гнев према истим људима које смо покушали удовољити. Међутим, уколико одлучимо да служимо Цара Исуса, Он ће нам показати како да волимо светину.

Гледали смо суђење Исусово, али није Он тај који се у стварности налази на суду. То је Пилат, то смо ми; ми смо ти који смо тестирани. На крају, Пилат се нашао кривим за продају своје душе светини у нади да ће успети у политичком животу. Стога је предао Исуса на распеће, као што су му и тражили. Затим је на крсту ставио знак *Цар јевреја*. Можда је тај знак његово

лично признање да је управо убио своју једину наду, покушавајући да спасе осредњу каријеру.

Велика трагедија је та да је Император Тиберије вероватно умро а да није знао ни име свог слуге у Јудеји.

Молитва:

*Господе Боже, научи нас како да волимо светину, служећи једно Исусу и Његовом долазећем Царству.
Амин.*

ХРАБРОСТ ДА СЕ ОБОЖАВА

„Чувиши Пилат то, упита да ли је тај човек Галилејац, и кад дозна да је из Иродова подручја, посла га Ироду који је тих дана такође био у Јерусалиму. А кад Ирод виде Исуса, обрадова се врло; јер је одавно желео да га види, зато што је слушао о њему и надао се да ће видети какво чудо од њега. И питао га је многим речима, али му он не одговори ништа. Првосвештеници пак и књижевници су стајали и оптуживали га упорно. Тада га Ирод са својим војницима презре и наруга му се, обуче му белу хаљину, те га посла натраг Пилату. А Ирод и Пилат се спријатељише тог дана; јер су пре били у непријатељству“. (Лука 23,6-12)

Свако је чуо приче од људи који су се молили и задрхтали од начина на који им је Бог одговорио. Али шта ћемо са временом када је Бог одлучио да ћути?

Док нам Лука износи извештај о Исусу, јасно наглашава да се Спаситељева популарност брзо раширила Јудејом. Исус је почео своју службу проповедајући у синагоги, *„и глас о њему рашири се по свој околини.“ (Лука 4,14)* Касније је Исус изгонио демоне, *„и глас о њему рашири се по свим околним местима.“ (Лука 4,37)*. Исцелио је парализованог пред фарисејима и учитељима закона. Поново, Лука нам говори, *„...дошли из свих галилејских и јудејских села и из Јерусалима.“ (Лука 5,17)* Када се Исус сусрео са погребном поворком човека из града Наин, сажалио се науцвећену мајку, и васкрснуо је њеног из мртвих. Људи који су то видели, рекоше, *„велики је пророк подигнут међу нама.“* Затим, поново, Лука додаје, *„И*

рашири се овај глас о њему по свој Јудеји и по свој околини.“ (Лука 7,17)

Према Луки сви у земљи су говорили о задивљујућим делима Христовим. Ово није тешко веровати. Исус је поучавао као ниједан човек до тада. Не само да је поучавао, већ је и изгонио демоне, лечио болесне, васкрсавао мртве. Да, мислим да је вест о овим стварима брзо преношена. Оно је чак путовала преко 2000 година у наше време. И ми смо чули о чудима која је Исус учинио.

Зар не бисмо желели да видимо само једно од тих чуда? Зар не би било чудесно када не би морали да се ослањамо само на оно што чујемо? Можда кажемо: „Само једно мало чудо, Исусе. То је све што желимо. Само једно, и ја ћу веровати.“

Нисмо једини који су пропустили да виде чуда и којима је тешко ослањати се на сведочанства других. Лука нам је такође рекао: „А Ирод четверовласник је чуо све шта се догађа и био је у великој неприлици, јер су неки говорили да је Јован васкрсао из мртвих; ...и тражио је да га види.“ (Лука 9,7.9б)

Али цар Ирод никада није видео ни једно чудо када је Исус био у Галилеји. Можда је претпостављао даако само пошаље позивницу Исусу да дође у његову палату, Исус ће одмах одговорити на прилику да има царску публику. Али није био заинтересован да изводи ни за кога. Његова чуда су увек била само знак његове способности да лечи душу.

Ирод није тражио да му се излечи душа. Када је велики пророк подигнут међу људима, Јован Крститељ,

и када је покушао да говори Иродовој души, бачен је у затвор и убрзо убијен. Када су неки од фарисеја покушали да упозоре Исуса да Ирод жели да га види, претпоставили су да разлог томе јесте тај што је Ирод желео да Га убије. Исус је одговорио рекавши: „У тај час приђоше му неки фарисеји говорећи му: иди и удаљи се одавде, јер Ирод хоће да те убије. И рече им: идите и кажите тој лисици: ево истерујем демоне и исцељујем днас и сутра и прекосутра треба да путујем, јер не бива да пророк погине изван Јерусалима.“ (Лука 13,31-33)

Сад је дошао тај дан. Исус стоји на свом суђењу. У протекла два поглавља посматрали смо како је Исусу суђено прво од религиозних људи а затим и од Понтија Пилата који се безуспешно трудио да ослободи човека који није био крив. Када је чуо да је Ирод у посети Јерусалиму, Исуса је послао код њега. Сада се Ирод коначно срео са Исусом, лицем к лицу.

Када смо почели да гледамо на Исусова три суђења, напоменуо сам да обатимо посебну пажњу на питања упућена њему јер она откривају велику чежњу људске душе. Религиозне вође су упитали Исуса да ли је Он Месија, онај који може спасти. Пилат га је питао да ли је Он цар, онај који је достојан обожавања. У потпуном контрасту, Ирод није поставио своје дубоко питање Исусу. Уместо тога, речено нам је да се Ирод „одувек желео да га види, зато што је слушао о њему и надао се да ће видети какво чудо од њега.“ (Лука 23,8) Као што је Лука описао, та сцена не изгледа као суђење. Више личи на некакав циркус, на забаву. Или, у најмању руку, то је оно у шта је Ирод желео све да претвори – у забаву. Ирод је био тај који је рекао, „у реду Исусе, имаш моју пажњу. Гледам те. Учини

нешто спектакуларно.“ Али Исус је стајао мирно ништа не чинећи.

Од свих особа које се појављују у овом периоду Исусове патње, најлакше је намада одбацимо Ирода, јер се у стварности и не можемо ослонити на њега. Међутим, питам се да ли је то тако. Па ипак, будимо искрени, зар не бисмо сви ми волели да Исус учини и неко чудо за нас? Само једно? Зар не би било лепо када би нам само показао у нашем аутомобилу на путу према кући, са ужасног дана проведеног на послу, и том приликом рекао, „Напусти овај посао. Имам нешто боље за тебе.“ Зар не би било дивно кад би Исус својим чудом узео нашу болест са нас? Уклонио тугу, страх и сваки вид тероризма? Да ли бисмо тада веровали у Исуса?

Мислим да не би. Фарисеји су видели чуда па ипак нису веровали. Светина је видела чуда па се ипак окренула против Исуса. Стражари Исусовог гроба су видели највеће чудо од свих па ипак нису веровали. Ми не верујемо оно што видимо; ми видимо оно што верујемо. Место где се вера рађа јесте наша душа а не наше очи. Време када се вера рађа је време тишине а не време извођења чуда. Тишина је та коај прави места нашем избору. И управо је то оно што вера јесте – избор. Она није акт емоције или акт интелигенције. Она је акт воље.

Ирод је све ово пропустио, али док је Исус у тишини стојао испред њега, цару је пружена прилика да учини крајње битан избор у свом животу. Али видели смо друге који нису пропустили свој моменат када се указао.

За шта се ми сада молимо? Молимо се за посао, здравље, изгубљеног супруга. А Исус остаје да ћути. Зашто се молимо и даље? Зато што у тој молитви, они су храбро одлучили да узму руку Спаситеља коју не могу разумети. Зато што су одлучили да Бог буде Бог. И зато што су одлучили да обожавају тог Бога.

Ирод је одавно изгубио себе у обиљу моћи. Он није трагао како би пронашао Спаситеља за своју душу. Попут неких од нас било му је досадно и ужелео се узбуђења. Кад је Исус одбио да изведе чудо за њега, Ирод је ставио прелепи плашт на Исуса и исмејавао га заједно са својим војницима.

То је управо оно што ми радимо када инсистирамо да Исус изведе неко чудо и за нас; само да би нас увеселио. Ми Га облачимо као нашег мађионичара када желимо да учини да наш послодавац нестане. Ми Га облачимо као свети лик нас наших када желимо да чујемо да смо у праву. То је само начин изругивања онога који је открићење Божије међу нама. Можемо декорисати Исуса на начин на који то желимо, можемо Га чак и исмејавати, али Га не можемо натерати да изводи чуда за нас – да нас забавља. Уколико упаднемо у кризу након молитве за избављење, небудимо иненађени када Исус одлучи да ћути оног тренутка када молите за празно место приликом поласка у Цркву. Разлог зашто долазимо у Цркву јесте да погнемо своје главе у присутности Онога којине одговара сваки пут када ми пошаљемо небеску пошту. Ми долазимо да обожавамо јер су наше душе жедне Бога. А део Божијег карактера јесте да Он не може бити загађен или корумпиран од стране жеља свога народа.

Неке од тих жеља су за предивне ствари. Ми можемо без празног паркинг места и огромних кућа, али како налазимо веру која је довољно храбра да и даље обожава Бога у моментима када Он одлучи да ћути на наш захтев везан за посао, здравље или вољеног који умире?

Рећићу вам. Свако кога знам а који је начинио тај херојски избор у свом животу да верује, храбро се суочава са тешким моментима. Начин на који се припремају јесте доживотно обожавање, молитвом и проучавањем Светог писма. То нас припрема за тешке моменте.

Уколико је тишина одговор на наше молитве а нама је тешко, читајмо Божију Реч. Читајмо је редовно. Узмимо је к срцу. Проучавајмо Свето писмо. Зашто? Зато што је Свето писмо Реч Господња која разбија тишину.

Светим Духом, Бог је увек говорио кроз свете текстове ове књиге. У ствари, Он нам говори много више него што желимо да знамо.

Молитва:

О Боже, Твојим Светим Духом, дозволи нам да чујемо Твоју свету Реч у Писму, да бисмо нашли храброст да верујемо у обожавање чак и онда када одлучиш да ћутањем одговориш. Амин.